

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IV. Feminae causa religionem deserit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

senfus. Cui deinde accessit Angariæ & VVestphaliæ duplex Ducatus, à Fridrico Imperatore Henrico Leoni proscripto ereptus, & Ecclesiæ huic doctus, Comitatus item Arnbergensis & alia.

II. Luthero in Germania Christianam concordiam ac pacem turbantur, Hermannus Comes de VVeda, qui rum Episcopatum regebat, à Bucero incantatus, de mutanda religione & Lutheranismò intioducendo cogitare cœpit: cui tamen Capitulum seu Canonicorum Collegium, in quo plerique magnis ac potentibus familijs erant oriundi, sese opposuit: actandem eò res deuenit, vt Pontificis atque Imperatoris decreto, omni tam politica quam Ecclesiastica administratio Hermannò ablata, eique alijs à Capitulo, frustra renitentibus Lutheranis confederatis, fuerit surrogatus quia in causa etiam & Canisus operam suam perorando posuit. Colonia tunc P. Petrus Faber, primorum vnus ex Societate Iesu, Ignatij contubernans, Catholicam religionem non parum promouit, quamuis Latine tantum concionaretur (quod eius loci ciuibus Latina lingua ita communis sit, vt vernacula vel domesticaripis videri possit) inter alios à Carthusiensis ordine benigne admodum ac munifice susceptus & adiutus, vti ex litteris eius Conuentus Anno M D XLV. à Ribadeneira historiz suæ de Ignatio inferis, videre est. Quemadmodum vero Bucerus miserum hunc Principem ad ruinam impulit, sic Faber Buceri conatibus in primis obstitit, adeo vt is Argentoraturn vnde venerat, Hermannus vero abdicato Episcopatu & Electorali dignitate, ad priuatam atque inopem fere vitam redire sint coacti (b).

Nihilo Hermannæ exemplo & ruina sapientior factus Gebhardus Episcopus, ex illustri Truchsesiorum VValdburgenfium familia (quæ præclarissimos bello & pace viros aduersus hæresim propugnatores etiam optimos Germaniæ dedit) ortus, & ipse similem insaniam in se inuicuit. Hic quum in Comitij quibusdam Colonia celebratis, conspexisset forte fortuna, alij in magico Scoti illius celebri præstigiatoris speculo formosissimam quandam Canonissam, è Mansfeldensium Comitum genere prognatam, contemplatus esset, vehementissime statim eam deperire, adeoque nihil aliud quam quomodo capoti retur, cogitare cœpit: nec prius conqueuit quam eam seductam, Brulæ clam apud se domi haberet. Quamuis autem facinus hoc suum magno studio celare cupere

ret (siquidem etiam ipsum vitium suæ turpitudinis quodammodo pudet) tamen vt ignis sub cineribus aliquamdiu latens, mox fumo sese prodit; ita turpis hic amor vel incestus potius diultere non potuit.

III. Vt ergo etiam occultissima quæque tempus aperit & in lucem protrahit; sic incestuosus hic amor tandem ad omnium fere noticiam peruenit. Mirari omnes, quæ ac detestari iniuriam Deo, Ecclesiæ, religioni, Archiepiscopali dignitati, adeoque publicæ honestati factam, atque ad eam vltiscendam Catholicos Principes cohortari. Agnetis (id enim nomen feminae huic fuit) cognati, familiae suæ honorem hoc facinore periclitari ægre ferentes, precibus, minis, conuicijs apud ægrum amore animum instabant; vt incestum nuptijs cohonestaret, sic vt miser ille extremo huic malo extremum quærere remedium decreuerit.

Audiens ergo quotidie miser Ecclesiam sibi incestuosos amores ac raptum Deo dicatæ virginis exprobrantem, animo fluctuans, tandem omnia miscere constituit, ac non cœlibatui tantum & castitati, verum etiam ipsi Deo nuncium remittere.

*Nam quod non facinus designet, qui semel omnem
Expulsi ex anima spreta virtute pudorem?*

IV. Vt ergo amoribus suis honestatis aliquod velum prætereret, maiorum deserta religione, ad hæresim deposita quæ hæctenus vsus fuerat simulatione, transiit, noua religionis forma partim è Lutheranismò, partim è Calvinismò constata. Sacerorum igitur hunc ritum inducere tentauit; *vt ante Missam cantaretur Psalmus, inde caput aliquod è Nouo Testamento legeretur; adiuncta Collecta Tum aliud caput è veteri Testamento legeretur, ac rursus alius cantaretur Psalmus. Tum Fidei recitato Symbolo concionator sermonem haberet: quo finito, generalis explicanda Fidei Confessio, & Cantillaretur rursus. tum S. Cæne institutio recitaretur, vna cum verbis Consecrationis. Iterumque breuis cantaretur hymnus, & Eucharistia sumere volentibus administraretur: tandem vero tota actio Collecta & benedictione clauderetur. Ex in his quidem orationibus vernaculæ tantum lingua liceret*

vt.
b Vide Meshouium de Hermanno Colonienf. Archiepiscopo ex authorato excuso Colonia &c.

uri. A quibusdam proditum inuenio, quum aliquando Monachus ex ea quæ Obseruantium dicitur, Franciscanorum familia, ad portam aulæ Episcopalis Bonneensis venisset, eleemosynæ petendæ causa, Gebhardi iussu in cœnaculum vbi cum sua nupta erat, introductum, ac deposito cucullo, cum gynæcei puellis saltare iussum: sic aliquamdiu ludibrio habitum atque irrisum, sine eleemosyna abactum, addita interminatione ne vniquam vel ipse vel quisquam alius eius ordinis rediret, nisi probe depecti vellet. Sic reformatus ille Episcopus cum femina sua præſenti voluptati velificabatur, futuri securus.

V. Interea Gregorius XIII. Pontifex Maximus, è suprema illa specula in quam diuina prouidentia collocatus erat, tam perniciosos Episcopi huius conatus animaduertens, pro ea qua totam Christianam rempublicam complectebatur vigilantia ac sollicitudine, litteris hominem admonere, & modis omnibus in viam reuocare, tentabat. Sed frustra id fuit: quod apud hominem amore irretitum plus Agnetis blanditiæ quam Pontificalia iussa possent. Hic vos, ô Mundi reformatores (si dijs placet) omnem reformationis vestræ historiam euoluite, vitamque primorum vestræ religionis auctorum ob oculos ponite. Dispeream, nisi prima fundamenta à feminarum fere amoribus iacta constabit, iuxta Apocalypſicarum Locustarum figuram, quarum facies erant vti facies feminarum, & ora, veluti leonum, in maledicendo & proſcindendo papam & probos. Illorum exemplo ergo Gebhardus Agnetem quoque vxorem duxit, Ducis Bipontini concionatore incestas nuptias copulante: ad quas ac simul ad Catholicæ religionis funus & exsequias, non cognati tantum Agnetis, verum etiam alij Principes ac proceres Lutherani fuerunt inuitati. Existimabat quippe Gebhardus, lectum suum nuptiale sepulcrum fore Ecclesiæ, & Musica instrumenta ac nuptialia organa atque epithalamia, mortuæ religionis velut natiuitatem fore funebrem. Quinetiam tanta spe facinus hoc aggressus erat, vt iurare non dubitaret, aut moriturum se, aut Agnetem suam Archiepiscopissam Coloniensem facturum. Quod vt melius perficeret, Bonnam præcipuum Archiepiscopatus ad Rheni ripam situm oppidum, quatuor Colonia distans miliaribus, vnâ cum alijs nonnullis munitis locis, in potestatem suam redegit, & direpto per nefarium sacrilegium Ecclesiæ thesauro, militem conduxit, qui non per diuocessum

tantum Coloniensem, verum etiam vicinas regiones grauissima damna dedit.

Noui huius mariti causæ fauebant Comes Palatinus, Dux Saxoniz, Marchio Brandenburgicus, Electores, itemque Dux Bipontinus & alij Lutheranz religioni addicti, eius contra Imperij leges & decretum Augustanum suscepta defensione. Sic enim habent verba decreti: *Si quis Archiepiscopus, Episcopus, Prælati, aut quisquam alius Ecclesiastici ordinis, veterem religionem deseruerit, is Episcopatus, Prepositura, aut quibuscumque alijs beneficijs Ecclesiasticis & prouentibus quos hæcenus percepit, renunciet: ac tum Capitulo, vel ijs ad quos id pertinet, alium eligendi & in eius locum substituendi ius sit.* Cui vt satisficeret, Capitulum Coloniense, Ducibus fere, Comitibus, Baronibus & magna auctoritate præditis viris constans, quum Pontificem tum Imperatorem aliosque Catholicos Principes de Archiepiscopii sui conatibus certiores fecit, rogans vt sua interposita auctoritate, tam perniciosos conatus obuiam ireretur, & tantis designatis flagitijs debita pœna infligeretur. Et quidem tam Capitulo quam Senatui Coloniensi Ferdinandus Dux Buariz, Dux item Cliuiz & alij Catholici in Germania proceres auxilia promiserunt: Comes vero Arembergius à Parmensi Principe, suprema tum Hispanici in Belgio exercitus duce missus, copias suas cum Capituli copijs coniunxit, dum interim spiritualia arma à Pontifice expediuntur, quibus incestuoso huic non Episcopatus tantum ablati, verum etiam sacris atque omni Christianorum communionis fuit interdictum, Capituloque mandatum, vt alium in eius locum eligeret.

VI. Huic Pontificis mandato obtemperantes Capitulares, Ernestum Buariz Ducis fratrem Gebhardo surrogarunt: qui interea dum ille cum noua sua nupta se oblectat, per omnes Ecclesias passim preces & publicas processiones fieri iubet; deinde diuinæ benignitati & iustæ suæ causæ cõfusus, quantum potest armorum apparatus conquirat. Contra Truchsessius quoque Protestantium opem implorat, & magnam ditionis partem Ioanni Casimiro Comiti Palatino oppignorat. Nec mora. Contracto vtrimque exercitu, miscrum in modum tota vastatur regio, committuntur prælia & conflictus; quibus plerisque victus Ioannes Casimirus, domum tandem magno cum damno redijt. Calvinistæ quidem in Gallia quum Truchsessianis opem ferre molirentur, à Lotharingæ Duce cæsi ac dissipati sunt. Sic ergo Ernestus